

دا ليکنه تير کال په افغانستان کې چاپ شوی ده. کيدای شي چې ځينې مطلبونه يې زاړه وي، خو اصلی منځپانگه يې زړه نه ښکاري او دادی يوځل بيا د ويبسایت له لارې درنو لوستونکو ته وړاندې کيږي:

دهواد سخت شرايط د افغانانو واحد عمل غواړی!

په اوسنيو شرايطو کې افغانستان په خورا ستونځمن حالت او افغانی ټولنه د خپلې تاريخي ودې د بهير په خورا سخت او پيچلې پورکې قرار لری. د دولت په موجوديت کې عملا د حاکميت خلا موجوده ده. زموږ په کورنيو چارو کې د گاونډيو او نورو خارجي هېوادونو او ځواکونو بڼدي لاس وهني ډيرې پراخه دي. دې وضعيت نه يوازې د اوسني سياسي سيستم مخالفينو ته د جگړې او وسلو د کارولو بهاني په لاس ورکړې، بلکې دولتی مشران يې هم ناراضه او نااميده کړی دي.

د تيرو اتو کلو پېښو په ډاگه څرگنده کړه چې نه يوازې په افغانستان کې د نړيوالې ټولني په لاس او ملاتړ جوړ شوی دولت د افغانستان د بيارغونې او دموکراتيکو ريفورمونو په اجرا کې ناکامه پاته دی، بلکې پخپله «نړيواله ټولنه» هم زموږ ولس، خپلو ملتونو او په مجموعی ډول نړيوالو ته د ورکړل شوو وعدو په تر سره کولو کې بريالی نشوه. په افغانستان باندې د امريکا او د هغو د مؤتلفو ملگرو د پوځي يرغل په درشل کې اعلان شوی هدفونه د دوی په قول د طالبانو د «بنیادگر او تروريستی» دولت له منځه وړل، د القاعدې او طالبانو د مشرانو- بن لادن او ملا محمد عمر - نيول، په افغانستان کې د ولس له ارادې سره سم د دموکراتيک نظام ټينگول، د جگړې خپلې او وران افغانستان بيارغونه او په دې جغرافيايي ټوټه کې د اوسيدونکو خلکو د ژوند د سطحې لوړول، د مخدره موادو د کرلو، ليردولو، توليد او استعمال په ضدمبارزه او په هيواد او منطقه کې د تروريسم او تروريستی اعمالو مخنيوی و. خو دادی تر اتو کلو زيار او ايتار وروسته يې هم د خپلو هدفونو په تر لاسه کولو کې غوڅ برياليتوب نه دی تر لاسه کړی..

د امريکا او د هغو د اتلاف د شريکانو د پوځي عملياتو په پايله کې د طالبانو حکومت را وپرځول شو، خو عملا د هغو په قطعی ماتې برياليتوب تر لاسه نه شو. د القاعده او طالبانو رهبران يې ونه شواي نيولای. په هيواد کې سياسي واک له طالبانو څخه واخيستل شو خو په بدل کې يې پيژندل شوو جگړه مارانو، د ملی او شخصي شتمنيو په وړاندې بې پرواکسانو، د فردی آزاديو ضد ديکتاتورانو، فئاتيکو راديکالانو او له غربي هېوادونو څخه را ليرل شوو بې تکيې او په تودو کې بې نفوذه بيروکراتانو ته وسپارل شو، چې ډير يې د وطن او ولس د خدمت پرځای د خپلو جيبونو او بانکي حسابونو په ډکولو لگيا دي. د خارجي هېوادونو او ځواکونو د لاسوهنو، سازشونو او فرمايشونو په نتيجه کې رامنځته شوی دولت د افغانستان ملی گټو ته د رښتينو وفادارو کسانو څخه نه، بلکې د پرديو هېوادو د گټو ساتندويانو له ميخانيکي مجموعې څخه جوړ شو. د کوچنی اقليت څخه جوړ شوی او له ولسي تودو څخه تجريد افغانی دولت په تيرو اتو کالونو کې په دې ونه توانېده چې په افغاني ټولنه کې حداقل مشروعيت تر لاسه کړی او د ټولني د اکثریت نظر ځان ته راواری. نه يوازې دا چې په عمل کې د ولس له خوښې سره سم دموکراتيک او مترقی نظام په هيواد کې رامنځته نه شو، بلکې امنيتی وضعه خرابه شوه. جنگ او جگړو شدت او پراختيا وموندله. د افرادو شخصي آزادی او مصئونيت تضمین نه دی. برمه نيول او په کوچنيانو باندې جنسي تعرضونه ډير دي. هره ورځ په لسگونو وگړی په مختلفو پېښو کې په رنگارنگ سببونو له منځه ځي. بنوونځي سوځول کيږی او د زده کوونکو نجونو پرمخ تيزاب شيندل کيږی. ځان مرگي حملې ډيرې شوی دي. لنډه داچې د جرمو، جنحو او جنايتونو لری ډېره چټکه پرمخ روانه ده.

په ډېرو ځايو کې د بيارغونې پروسه ډيره پځه ده. په ځينو ولايتونو کې يا دولتی ارگانونه د فعاليت قابليت نه لری او يا هم له لويو ستونځو سره مخامخ دي. په هيواد کې ځينې دولتی مؤسسي، فارمونه فابريکې او نور اقتصادي او توليدی تاسيسات د آزاد بازار پر اړوند خصوصي سکتور د فعاليت د گړندی کيدو تر بهانه او نامه لاندې د خصوصي کيدو (پريواتيزاسيون) په پروسه کې معينو کسانو ته د کمو بيو په مقابل کې «ډالې» شوي. له گمرکی عايداتو څخه د شخصي او گروپي ناوره گټو اخيستنه دوام لری. د کورونو د بيو د لوړېدو په نتيجه کې د کورونو کرایې لوړې شوي. لنډه داچې دخارجي ډيرو مرستو سره سره هم د غريبو او متوسطو ټولنيزو طبقو او قشرونو په ژوند کې د ليد وړ ښه والی نه دی راغلی. د فقر او بديايی ترمنځ واټن ورځ په ورځ مخ په زياتېدو دی.

په افغانستان کې د مخدره موادو کرهڼه، قاچاق، توليد او استعمال لا رواج لری. د افغانی کډوالو ستونځه، چې د افغانی ټولني تر مخ د پرتو غوره ستونځو څخه گڼل کيږی، د حل پر ځای د پيرسوب پر خوا روانه ده. داسې دولتی ځواک او ارگان نشته چې عملا د افرادو له فردی آزادی څخه دفاع وکړای شي. په هيواد کې لا تر اوسه داسې

خپلواک، په بین المللی او ملی حقوقی نارمونو پوه او باورمند، ځواکمن او واکمن قضایي ارگان نشته چې د بشری حقوقو په اړه د نړیوالو منل شوو نارمونو سره سمې پریکړې وکړي. امنیتي ځواک هم په داسې حالت کې نه دی چې د قضا لخوا د نیول شوو تصمیمونو پلي کیدل په سم ډول عملی کړي.

د داخلی او خارجی غرضداره ځواکونو په لمسون د افغانستان د لرغونو او ورونو قومونو ترمنځ په مختلفو ذریعو بدبینی او دینمنی ته لمن وهل کیږي. د یوه دین او مذهب پیروان د نورو د لارویانو په وړاندې په رنګارنګ ډولونو تحریک او لمسول کیږي. د یوې ژبې ویونکی د نورو د ویونکو او د یوې خوا او محل اوسیدونکي د هیواد د نورو سیمو د اوسیدونکو په ضد تحریک او جنگ او جګړو ته هڅول کیږي. دولتي او حکومتی ادارې د اختلاس او فساد په داسې ناروغی اخته دی، چې ساری یې په تاریخ کې نه لیدل کیږي. په ځینو ځایو کې دولتي انتظامی ځواکونه د امنیت د راوستلو پرځای د بې امنیوسبب گزری. لنډه دا چې د کابل د اوسنی دولت په شان کمزوری، بې کفایتو او بې لیاقتو، ضعیف، فاسد، د ملي منافعو په وړاندې بې پروا، له مسلکي پوهې څخه بې برخې او په برملا توګه د خارجی هیوادو د ګټو د ساتونکو افرادو څخه جوړ شوی دولت به په غالب گمان د هیواد په تاریخ کې نه وی تیر شوی.

په هیواد کې د ډیرو ګوندونو، سازمانو، ټولنو او مؤسسو له موجودیت سره سره د دولت په مخالف لوری او اپوزیسیون کې هم داسې سیاسي، اجتماعی جوړښت نشته چې د خارجي او نړیوالو ځواکونو په وړاندې په منطقي او سوله ایزه توګه د سالمو او منل شوو سیاسي او دیپلوماتیکو لارو د افغانستان له عامو ملي ګټو دفاع وکړای شي. ددی ډار شته چې له افغانانو څخه پخپل مورني ټاټوبي کې د پخپلې خوښې ژوند کولو آزادی واخیستل شي او د نورو د ژوند د طرز خامو او غیر ضروري پېښو او تقلید ته اړ ایستل شي.

افغانستان نن په نړیواله کچه د زبر ځواکونو ترمنځ د یویشتمې پېړۍ د ستراتیژیکو ګټو د ترلاسه کولو له پاره د کشمکشونو او د سیمې د هیوادونو د سیالیو د دایرې په محراق بدل شوی دی. په نړیواله کچه د کلتورونو، ایډیولوژيو، مذهبونو او ادیانو ترمنځ د سیالیو، کړکېچونو او خونړیو جګړو د فیصله کولو میدان ګرځېدلی دی. په تاریخي لحاظ د نړۍ د ستر بین المللی ائتلاف له خوا د وسله والو ځواکونو د عملیاتو په ډګر اوبستی دی چې همدا اوس تقریباً د څلویښتو هیوادو له خوا، شاوخوا اویا زره وسله وال پوځ دلته پروت دی او د نورو د را لیرولو پلانونه هم شته. ټولو ته څرګنده ده چې دا پوځونه د نړۍ په خورا مدرنو او عصری وسلو سنبال دی. د فوق العاده لوژستیکي خدمتونو او د سوق الجیش له هر ډول آسانتیاوو برخمن دی. دا ځواکونه پریمانه پیسې، وسلې او وسیلې په لاس کې لري. دې حالاتو افغانستان د نړیوالو جاسوسی او استخباراتي شبکو په قوی مرکز اړولی او د مختلفو هیوادونو او ځواکونو ترمنځ د یو بل په وړاندې د چالونو او جالونو د جوړولو او غورولو له پاره ډیر اغیزمن ډګر دی.

په داسې سختو حالاتو کې د هیواد د انفراسټرکچور رغونه او رامنځته کول، د وړی، ناچاره او جګړې ځپلی ولس د نس مړول، د ځان پټول، د سر د سیوری موندل، د هغو د سواد او ښوونې او روزنې شرایط برابرول، د روغتیا غم یې خورل او ډیر داسې نور هغه غټ پرابلمونه دی، چې د افغانانو د متحد فعالیت او د نړیوالو مرستندویانو ترمنځ د همغږۍ پرته یې حل کول ناشونی دی.

د افغان ولس تر مخ د پرتو لویو ستونځو حل د ټولو کسانو دنده ده، چې د افغانستان په نامه نومول شوي جغرافیایي سیمه کې استوګنه لري. هر هغه څوک چې په افغانستان کې ژوند کوي، که نر دی او که ښځې، که په هر دین او مذهب عقیده من وي، که د هیواد په هر ګوټ کې ژوند کوي، که په هره ژبه خبرې کوي، که په هر اتنیکي ګروپ پورې تعلق ولري، که د هر ډول سیاسي مفکورې څښتن او که هر رهبر او ګوند ته کار کوي تر هر څه لومړی دا دنده ور په غاړه ده چې د هیواد د پولو او د افغانانو د تاریخي وپارونوساتنه او د اسلام د دین او مختلفو مذهبونو د پیروانو د دیني مناسکو د ادا د آزادی لپاره مبارزه وکړي. په افغانستان کې د افغانانو د پخپل زړه ژوند کولو واک، په سوله او امنیت کې د ټولو اوسیدونکو له پاره د ژوند د شرایطو برابرول او د ښځو او نرو له پاره د انساني عزت او شرف خوندي کول د هرکس انسانی او وجداني مسئولیت دی. د دولتي بودجې، د اشخاصو له خصوصي امکاناتو او د نړیوالې ټولني له مرستو څخه د غلا، چور او چپاول مخنیوی، د ټولو اقتصادي، ټولنيزو او کلتوري ظرفیتونو او امکاناتو اغیزمن او پر ځای کارول او د هیواد د بیا رغونې د پروسې چټکتیا د افغانستان د هر وګړي په ګټه دی. دا او ځینې نور هغه څه دي چې د هیواد د لوړو ملي ګټو په دایره کې قرار لري او هیڅوک ور سره مخالفت نه شي کولای او باید وپي هم نکړي.

د افغانستان د دموکراتیزه کولو، امنیت، ثبات او بیارغونې په بهیر کې تر اوسه پورې د همدا لږو لاسته راوړنو ساتنه هم په اوسنی شپوه او د اوسنی واکمنی له توانه وتلی کار دی. که موږ افغانان، د وحدت او اتفاق په لور ځانونه ونه خوځوو او په ګډه سره لازم تدبیرونه ونه نیسو، داسې خطر هم شته، چې دا اوسنی لاسته راوړني موهم له لاسه وځي، د ژوند شرایط مو تر دې هم سخت شي، بیرته په شا ولاړشو، په افغانی ټولنه کې انقطاب نور هم زیات شي او هیواد مو د تجزیې له ګواښ سره مخامخ شي.

د عامو وطنی او سترو ملي ګټو ساتنه یوازې د یوه او یابل قوم، محل او یا سیاسي او ایډیولوژیک ګروپ دنده نه ده، بلکې دا د ټول ملت او د هغو د هر وګړي ځنډ نه منونکي دندې او مسئولیتونه دي او باید په ګډه سره یې سرته

ورسوو. که کوم ځانگړی قوم، کومه سیمه، د کومې ځانگړې ژبې ویونکی، یو او یابل سیاسي گوند او ټولنیز خوځښت د عامو ملي او سترو سراسري وطني گټو ساتنه د ځان انحصار او امتیاز وپولې، داسې فکر وکړی چې ددې چارو د اجرا توان او استعداد یوازې له هغه سره دی او نور ددې دندو اجراته پرې نږدی، دا به ډیره ستره تیروتنه، لویې غوښتنه او د نورو وطنوالو په وړاندې د بې باورۍ او تحقیر د تخم شیندنه وی. که په یوه او یابله بهانه یو او یا څو ژبني، محلي، دیني، قومي او یا سیاسي او ټولنیز گروپونه ځانونه په دې حساسه تاریخي لحظه کې ددې سترو تاریخي او حساسو ملي مسئلو له حل څخه باسي، هغه د کوم بل یوه او یا ځونورو په غاړه وراچوی، دا به هم د هغوی له خوا د وطن او ملت په وړاندې ستره جفا او بې مسئولیتي وي. تر دې ستره گناه به داوي، که په داسې حساسو شرایطو کې کوم اتنیکي، ژبني، محلي او یا سیاسي گروپ د عامو ملي او وطني دندو له اجرا څخه ځانونه وباسي، هغه د بل محل، قوم او سیاسي او مذهبي ډلې په غاړه ورواچوی او پخپله هم بیا له موقع څخه په استفاده د خپلو روا او یا ناروا محدودو گروپي گټو د ترلاسه کولو له پاره د هغوی په مقابل کې په مبارزه لاس پورې کړی.

د نړۍ، منطقي او زموږ د خپل هیواد د سیاسي، ټولنیز او امنیتي شرایطو پیچلتیا هر چاته روښانه ده. زموږ په هیواد، سیمه او چاپیریال کې د پدیدو او پروسو د ودې لوری ناڅرگند او تر زیاتي اندازې زموږ له واک او اختیاره وتلی دی. دا واقعیت باید و منو چې د نړۍ، سیمې او هیواد په دې مغفلو، سختو او وخت په وخت منقلبو شرایطو کې ددې پراخه، هر اړخیزو، سترو تاریخي او ملي چارو تر سره کول د یوې مشخصې ډلې او سازمان له وسه وتلی کار دی. هیڅ اتنیکي، ژبني مذهبي او یا محلي ډله نه شي کولای چې په تنهایی سره ددې سترو تاریخي او ملي پرابلمونو د حل له عهدې څخه ووزی. دا د افغانستان د ټولو قومونو، ولایاتو، دیني او مذهبي کړیو، گوندونو او ټولنیزو مدني سازمانونو گډې هڅې او هاند غواړی. ددې سترو ملي او سراسري مغفلو پرابلمونو حل یوازې او یوازې د ټولو ملي ظرفیتونو او امکاناتو د په کار اچولو او له بین المللي مترقی او عدالت غوښتونکو هڅو او تلاشونو سره دهمغږی کولو له لارې امکان لری.

دا بیا پخپل نوبت د داسې ملي سیاسي ځواک موجودیت ته اړتیا لری چې په داخل کې د افغاني ټولني د مادی او معنوي ارزشونو د تاریخي ودې د قانونمندیو پر بنسټ د نړیوالي بشري ټولني د تکامل او وړاندې تگ د عامو او اساسي قوانینو په رڼاکې د افغاني منل شوو ارزښتونو د ساتلو سره یوځای د اوسنیو ملي ستونځو د حل له پاره مناسبه لار په نظري توگه وموندلای شي او د هغو د پلي کولو له پاره اړوند ریزرفونه او امکانات په گوته کړای شي. په دې صورت کې به له یوې خوا دا سراسري او دموکراتیک سیاسي ځواک وکولای شي چې د هیواد په دننه کې د ولسونو پراخي کتلې په خپل ځان پسې را کش کړی، او له بلې خوا به د نړیوالو ځواکونو له خوا د هیواد او منطقي په سیاسي او ټولنیزو پروسو کې د اغیزمن ځواک په حیث ومنل شي. په افغاني ټولنه کې به د خپل کمیت او ښه کیفیت پر بنسټ د لوړې او توریتي او اعتبار خاوندشي، د هیواد د ستونځو د حل له پاره به مناسبې لارې وموندلای شي او دنیول شوو پرېکړو د خلاق او معقول پلي کولو توان به ولری.

پای